

I

Bakalář Petr Korec se vracel domů z městské apatyky, kde byl koupit mast na jakousi bezvýznamnou vyrážku. On sám by za něco takového neutrácel, podle jeho zkušeností stačilo doma rozmíchat do sádla trochu sušeného heřmánku, kozlíku a kopřivy. Všechny tyhle byliny měli, protože starý Jakub se svědomitě staral, aby jim nechybělo nic, jak on říkal, „pro zdraví“. Petrova žena Rozárka však byla neoblomná, neboť vyrážku dostal jejich šestiměsíční syn Václav.

„A co myslíš, že bude v té masti z apatyky?“ hrdal Petr, ale své ženě vyhověl. Především proto, že si Rozárka nenechala nikdy nic líbit. Kdysi bývala sklepníci a musela se umět ohánět. Nebyla to pokorná manželka jako většina žen v Kaprově ulici. Některé ji proto odsuzovaly, ale většina se na ni dívala s obdivem. A bakalář Petr vlastně také, protože se mu její samostatnost nesmírně líbila. Dobře však chápal, že za ní stojí jistá slabost a vnitřní nejistota, s kterou se musely vypořádat všechny ženy. Neměly to snadné, tak to zařídil Bůh. Proto Rozárce rád vyhověl, pokud to bylo možné.

Zrovna procházel kolem vrat zchátralého a částečně zpustlého kostela svatého Jakuba, když z nich vyběhl mládenec zhruba v jeho věku. Jeho tvář mu byla povědomá, ale nedokázal ji rychle někam zařadit.

„Počkej, pane Petře,“ volal a zvedl ruce, aby dodal svým slovům na důrazu. Na sobě měl prosté nohavice a širokou halenu z hrubého plátna, jakou nosívali řemeslníci, kteří pracovali na stavbách. Na hlavě měl modrý baret a na nohách prosté kožené sandály.

Bakalář Petr se zastavil a usilovně přemýšlel. Ten mládenec měl hladce vyholené tváře, a to ho mátl. Nakonec si přece jen vzpomněl. Měli spolu co do činění asi tak před rokem při vyšetřování jistého případu, ale tehdy měl švihácký knírek a bradku. Jmenoval se Šimon Pánek, jeho otec byl pokrývač a vlastnil výstavný dům u Židovského města.

„Zahlédl jsem tě z lešení,“ vykládal zadýchaně, když se pozdravili. „Jako na zavalanou! Chtěl jsem za tebou večer zajít. Moje matka potřebuje pomoc. Máš s vyšetřováním zkušenosti a hned mě napadlo, že ty budeš ten pravý.“

„O co jde?“

„Včera se vrátila z Berouna. Ona tam odtud pochází a má tam nějaké příbuzné, ty já však neznám. Něco se muselo stát, protože pořád jenom vzdychá a modlí se. Nechce ale říci, co se děje. Mně i otci to dělá velkou starost. Přitom to rozhodně není žena, která se hroutí z každé maličkosti. Ráno jí uniklo, snad z nepozornosti, že se nejspíše jedná o zločin. Jaký, to ví jen sám Bůh. A tak jsi mě hned napadl ty.“

„To ti pěkně děkuji,“ opáčil bakalář Petr, částečně sice sarkasticky, ale přece jen i polichoceně. „Když ale nechce nic povědět vám, proč by se měla svěřovat někomu cizímu?“

„Moje matka je rozumná žena, a pokud se něco stalo, nebude to chtít nechat jen tak. Včera při večeři jsem tě